

DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA DESÁTÁ

HRDINOVÉ PEKEL

COO
BOO

COO
BOO

Darren Shan

HRDINOVÉ PEKEL

A to je konec.

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2014

Copyright © Darren Shan, 2009

Cover illustration © Mel Grant 2009

ISBN 978-80-7447-608-2

Věnováno
Liamovi, Biddy a Bas – Otci, Matce
a Vzruchu Svatému!!!

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získávají:
Geir, Wiedar, Jon a všechna zbylá shanparta
z Norska

Cestovní agentky:
Geraldine Stroudová – krvavá kapitánka!
Mary Byrneová – nachmelená první důstojnice!

Šéfka všech redaktorů:
Stella Paskinsová – desáté kolo a pořád na nohou!

Apokalyptičtí agenti:
Taneční soubor Christophera Littla

A superextraspeciální díky všem pekelně
přátelským shanofanům, zvláště pak těm, kteří mi
po celou dobu, kdy série vycházela, dělali
společnost na webu. Ale bacha: jestli mě
po jejím konci opustíte, budou padat hlavy!!!

*„Co se stane, když přijdeš o všechno?
Prostě začneš znovu.
Prostě začneš od začátku.“*

„Trochu se do toho opři“ (Maximo Park)

KDO SE SMĚJE NAPOSLED

„Stýská se mi po Calovi,“ řekne Dervish. „Když jsme byli kluci, hodně jsme se spolu prali, jako všichni bratři, ale taky jsme byli jedna ruka.“

Ležíme při ústí jeskyně, obdivujeme výhled do pouště, máme tu stín a pražící odpolední slunce na nás nemůže.

„Je to zvláštní,“ uchechtne se Dervish. „Myslel jsem si, že umřu první. Vzhledem k tomu, jak riskantní život jsem si vybral... počítal jsem najisto s tím, že umřu mladý a nějak surově. Je to komické, jak někdy všechno dopadne, nemyslíš?“

Zadívám se na díru v levé straně jeho prsou. Teče z ní krev a dole je vidět kost. „Jo,“ zafuním. „K popukání.“

Dervish se zavrtí a ušklíbne se. Má velké bolesti, ale dlouho už je nebude muset snášet. Strýc na tom byl zle, ještě než jsme se pustili do toho vojska démonů. A teď, když si prošel peklem, nemá šanci. Je vyřízený. Oba to víme. Proto jsme vyšli z podzemí sem nahoru – aby mohl zemřít pod širým nebem a ještě se nadýchat čerstvého vzduchu.

„Vzpomínám si,“ pokračuje Dervish, „jak jsme se jednou pohádali, bylo to krátce po tom, co si Cal vzal tvoji mámu. Chtěl po mně, abych odešel od Učedníků, taky se oženil a vedl normální život. Myslel si, že to, co dělám, je holá šílenost.“

„Ne že by byl příliš vedle,“ odfrknu si.

„Nepovídej, ty to máš k smrti rád,“ usměje se Dervish. Po bradě mu stéká čůrek krve.

„Šetři dechem,“ povím mu a snažím se moc nechvát.

„A na co asi? Tam, kam jdu, ho potřebovat nebudu.“ Nakrčí jedno obočí. „Nemyslíš si přece, že bych to přežil, nebo jo?“

„Jasně že ne. Jenom mě příšerně štve, jak fňukáš.“

Dervish se tiše zasměje. Smích ale přejde ve vykašlávání krve. Třese se a sténá, plive krev a hleny, já ho objímám. Když ho záchvat přejde, požádá mě, ať s ním jdu o kus dál od jeskyně.

„Myslím, že úžehu se už moc bát nemusím,“ ucedí.

Zvednu svého umírajícího strýce a nesu ho o něco dál. Moc neváží. Je hubený, ustaraný, přetažený životem. Hlavu má položenou na mých prsou, jako když se dítě tulí k matce. Opřu ho o veliký balvan a pak se usadím vedle. Oči má pořád zavřené. Usnul. Smutně si ho prohlížím, ukládám si do paměti jeho vráscitou tvář do poslední podrobnosti, odhrnu mu z čela povadlé spajky vlasů, vzpomínám na všechny ty noci, kdy mě utěšoval z mých nočních můr.

S trhnutím se probere a polekaně se rozhlédne. Když uvidí mě a díru ve vlastní hrudi, uklidní se. „Aha, tak to byl jenom sen. Myslel jsem si, že jsme v maléru.“

„Tady nám nic nemůže ublížit.“

Dervish se na mě pokřiveně usměje. „Jsem moc rád, že jsi mohl bydlet u mě. Byl jsi jako můj syn. Billy taky, ale nikdy jsem s ním neprožil takové věci jako s tebou.“

„Kdybys byl můj opravdový táta, požádal bych o pěstounskou péči.“

Dervish se usměje ještě víc. „To rád slyším. Jsi nefalšovaný Grady. My na projevy citu moc nejsme.“

Oči se mu kamsi zatoulají, vzdychne si. „Doufám, že zase uvidím Cala. Billyho, Meeru. Dokonce i Beranaba. Tolik jich odešlo dřív než já... Myslíš, že je nějaký posmrtný život, Grubbsi? Narodím se znovu? Anebo tam je jenom... nic?“

„Něco tam být *musí*,“ vydechnu. „Kdyby nebylo, k čemu by nám vesmír dal duše? To by bylo k ničemu.“

Dervish pomalu přikývne a pak se zamračí na něco, co je za mými zády. „Co je to?“ zasípe.

Bleskově otočím hlavu a propátrám okolí, jestli tam není nějaká hrozba. Nic ale nevidím, jen vyprahlou zemi a kameny. „Nic tu není...“ začnu, ale pak toho nechám. Dervishovi pohasínají oči. Už nedýchá. Na tváři má klidný výraz.

Rozklepu se a natáhnu ruku, chci mu zatlačit víčka. Mrkáním rozháním slzy. Prsty mám pár centimetrů od jeho očí, když tu najednou... *chňap!* Dervish scvakne zuby a div mi neuhryzne koneček ukazováku.

„Do všech pekel!“ zařvu, svalím se na záda a srdce mi tluče jako o závod.

„Měl bys vidět, jak se tváříš,“ posmívá se Dervish – ten nepřestane dělat fóry nikdy!

„Zkus to ještě jednou,“ zavrčím. „Příště vykopu jámu a pohřbím tě zaživa.“

„Nebud' taková citlivka,“ zapřede a ještě pořád se pochechtává. Přejede pohledem po mých nepřírozených svalech, po chomáčích ryšavých chlupů, které mi trčí z kůže, po mých vlčích rysech, žlutých očích, ostrých zubech a tesácích pokrytých krví. „Ty teda ale vypadáš.“

„S životním vzorem jako ty jsem měl nulovou šanci,“ odseknu. „Chudáčku Grubbsi.“ Udělá na mě psí oči. „A přitom jsi nikdy nechtěl nic víc, než aby ti někdo dal najevo trochu lásky.“

„Trhni si protézou.“

Oba se zasmějeme.

„Budeš mi chybět,“ vzdychne si Dervish.

„Nojo,“ odpovím rozpačitě. „Ty... tak nějak... ty mně taky.“

„Byl bych docela rád, kdybych se tu mohl ještě zdržet a dozvědět se, jak to celé dopadne. Pak si vzpomenu, jaká je šance na úspěch...“ Zavrtí hlavou.

„Nelam si s tím hlavu,“ pronesu důležitě. „O Demonata se postarám. A o Stín taky. Viděl jsem dost filmů, abych věděl, jak tyhle věci končí. Někdy za měsíc touhle dobou se budeme všichni plácet po ramenou a oslavovat vítězství. Ale ty už nic z toho neuvidíš. Protože budeš po smrti.“

Dervish se zamračí. „Ty teda fakt umíš poskytnout umírajícímu útěchu.“

Chvilí mlčíme. Krve z něj už neteče tolik, ale nic si nemaluju – je to jen tím, že už mu jí moc nezbylo. Tohle se nezlepší. Kdepak, už ne. Dervish šidil smrt posledních pár měsíců, ale poslední svou kartu vynesl, když se postavil proti hordám démonů.

„Co s tebou bude, Grubbsi?“ zeptá se. „Tenhle nový vzhled... to, jak hrozně snadno zabíjíš...“

„Budu v pohodě.“ Dloubám holými chlupatými prsty na nohou do země.

„Nebudeš,“ namítne. „Změnil ses, a ne jen zvnějšku.“ Dotkne se mě slabou, zakrvácenou rukou. „Nedovol, aby se z tebe stal netvor. Pamatuj si, kdo jsi, nezapomeň na lidi, které máš rád, a na to, proč bojuješ. Beranabus se choval nelidsky, ale on taky od začátku nebyl tak docela člověk. Ty jsi člověk byl. Ty člověk jsi. Nezapomeň na to.“

„Vážně chceš odejít takhle?“ zamžourám na něj. „S přednáškou jako od nějakého podřadného televizního psychiatra?“

„Myslím to vážně,“ zavrčí.

„Nemluv hlouposti,“ usměju se. „Na to je už hrozně pozdě.“

Dervish protočí panenky a potom pokrčí rameny. „Abys pak netvrdil, že jsem tě nevaroval.“

„Nebudu to tvrdit.“

Zachvěje se a zamžourá do slunce. „Je hrozná zima. Proč to vůbec nehřeje?“

„Je zatmění.“ Plácnul jsem to první, co mě napadlo. Dervish nakrčí obočí, ale jinak tu nejasnost nijak nekomentuje.

„Škoda, že jsme neměli víc volného času,“ prohlásí. „Kromě Massagre jsem tě vlastně nikdy nevzal na výlet.“

„Pokud Massagre je tvoje představa výletu, tak to nejspíš bylo dobře.“

„Orlando,“ přikývne Dervish. „Tam jsme si měli zajet. Na loch-nesku. Ty, Billy a já. Báječně bysme se pobavili.“

„Takový život nám prostě od začátku nebyl souzený,“ ucedím.

„Kdysi jsem si myslel, že se pro něj rozhodnu, že se prostě na magii a démony vykašlu. Ale jsem na týhle cestě jednoduše od narození, stejně jako ty. Bec, Beranabus... my všichni jsme vlastně neměli na vybranou. Strašně mě štve, jak je osud nespravedlivý, ale...“

Odmličím se. Dervishovi klesla hlava ke straně. Zakloním mu ji dozadu, přiblížím prsty skoro k ústům, čekám, že mě zase kousne. Ale tentokrát to není žert. Oči má zavřené. Z napůl otevřených rtů mu unikl poslední výdech. Srdce mu přestalo bít.

„Myslím, že naposledy ses smál ty, stará vojno,“ zachraptím, pustím si jeho hlavu na rameno a neobratně ho poplácám po zádech.

Vstanu, šetrně ho opřu o balvan, pak se odšourám kousek dál a vyberu jedno místo ve stínu. Když se sehnu k zemi, najednou se mě zmocní pocit, že se ke mně Dervish krade. Rychle se otočím, koutky se mi zvedají do úsměvu, ale on se ani nepohnul. A už nikdy se nepohne.

S pocitem prázdnoty si vzdychnu, pak pevně stisknu prsty k sobě a vší silou je vrazím do suché, tvrdé půdy. Vyrvu z ní první hrst a začnu hloubit pro svého mrtvého strýce hrob.

KONEC ŠICHTY

Plížím se továrnou, pronásleduju nějakého hadího démona dlouhého sedm nebo osm metrů. Neuvěřil bych, že tak velká potvora se dokáže lehko schovat, ale už pátrám pěkných pár minut a pořád nic. Měl bych být někde na ulici a bojovat s jejich masami, jenže tenhle démon zabil jednoho Učedníka. Šlo o postarší dámu chatrného zdraví, ale dokázala se ohánět kyjem s ostrými trny obratněji než kdokoli, koho jsem kdy potkal. Nikdy jsem se jí nezeptal, jak se jmenuje, ale měl jsem ji rád. Takže mi za to její vrah zaplatí.

Vklouznu za roh a propátrám trubky, které mi vedou nad hlavou. Jsem nervózní, což je divné. Poslední dobou jsem necítil nic než chladnou, odtážitou nenávist. Nejspíš mě konečně dostalo všechno to napětí. Vím jistě, že tenhle démon nebude až tak velkou hrozbou – jsem příliš silný soupeř pro kteréhokoli z fámulů, co projdou okny do našeho světa – ale je zábavné dělat, jako že jsem v nebezpečí. Skoro jsem zapomněl, jaké je mít strach.

Škrábavý zvuk za mými zády. Bleskově se otočím a na konečcích prstů mi zapraská koule magické energie. Ale je to jen Moe. Šel dovnitř za mnou, i když jsem mu pověděl, ať zůstane venku. Moe je jeden ze tří vlkodlaků, kteří jsou se mnou už od Vlčího ostrova. Vlkodlaci nepotřebují jména, ale když jsem s touhle trojkou strávil pár týdnů, napadlo mě, že nějak bych jim říkat měl. A tak jsem je pokřtil Curly, Larry a Moe, po filmových postavách známých jako Tři moulové. Já na ně nikdy

moc nekoukal, ale Dervish ty komedie miloval, takže jsem pojmenoval vlkodlaky na jeho počest.

Zavrčím, aby Moe věděl, že jsem s ním nespokojený. Tlumeně zakňučí, ale bez potíží poznal, že nejsem nějak naštvaný. Moe bere svoje povinnosti tělesného strážce velmi vážně. Hrozně nerad je někde dál ode mě. Mám dojem, že když nejsem poblíž a on nemá koho chránit, je z toho celý vedle.

Nechám ho, ať se zařadí vedle mě, a jdu dál do továrny, kolem dlouhého dopravníku. Ještě před hodinou na sedadlech podél něj seděli dělníci. Od chvíle, kdy Dervish zahynul tam v poušti, uběhl skoro měsíc. A od té doby došlo k desítkám přechodů.

O život přišly stovky tisíc lidí. Všichni jsou zděšení a zoufalí, ale život běží dál. Jen několik z nás ví, že věc je beznadějná, ale ostatním jsme tu zlou novinu nesdělili. Většina obyvatelstva si pořád myslí, že démonické nájezdníky dokážeme porazit.

Takže i když počet obětí roste, lidé se chovají jako obvykle, setrvávají na svých místech, dokonce i když někde zanedlouho hrozí vpád, do bezpečí se odklízejí až na poslední chvíli, a jen co se okno zase zavře, hned se vracejí.

Moe zavrčí a vrhne se k jedné šatní skříňce. Vyrazím za ním, myslím si, že našel démona, ale on pak urve zámek, dostane se dovnitř a sápe se do svačिनové krabice, takže mi dojde, že si našel sendvič.

„Blbče,“ zafuním a vracím se k dopravníkovému pásu.

Do stehna se mi zaryjí tesáky. Vyjeknu, padnu a had mě stahuje do příšerí pod pásem, kde ležel a číhal. Vedu mu úder proti očím, jenže on žádné nemá. Pevně mě sevře a zaryje zuby ještě hlouběji, drtí mi kosti v noze.

Jednou jsem četl příručku pro přežití v divočině, kde se psalo, že když po vás jde veliký had, máte nehybně ležet, aby si

myslel, že je po vás. A když do sebe nasouká vaše nohy, teprve vytáhnete nůž (pokud žádný nemáte, tak smůla) a přidržíte si ho u boku. Když vás had polkne až po stehna a začne vám zpracovávat břicho, vrazíte mu hrot nože do patra a přes něj hluboko do mozku. Když jsem to líčil holkám, vždycky je to děsně zhnusilo!

Nepochybuju, že to je rozumná rada, ale nemám čas si ji vyzkoušet. Na rozdíl od většiny velkých hadů je tenhle démon jedovatý a já už cítím, jak mi jeho jed proudí v žilách. Nemám prostor, abych si hrál na mrtvolu. A kromě toho to není můj styl.

Bolestí heknu, pak chytím démona za tesáky a ulomím je. Netvor se začne dusit, pustí mě, polyká otrávenou růžovou krev. Jeden urvaný zub mu vrazím ze strany do hlavy. Vypískne jako malé dítě a začne sebou zmítat na zemi. Držím se ho, sedím na něm, jako kdybych jel rodeo, a znovu a znovu ho bodám. Z ran crčí pořád víc zpěněné krve, až od ní mám obličej i prsa. Když sebou had praští do dopravníku a porazí ho, strčím mu hlavu do tlamy a zařvu. Z úst mi vyletí koule magie, která si razí cestu démonovým tělem. To vybuchne a jsou z něj slizké cáry. Pár těch nechutných kusů si vyberu ze zubů, pak soustředím magii na nohu a opravím poškození. Vstanu a rozhlížím se po Moeovi. Pořád ještě hltá sendvič.

„No, tys mi teda pomoh,“ zabručím a další dávkou magie si vyčistím žíly od jedu.

Moe se na mě provinile podívá, pak napřáhne ruku s posledním kouskem sendviče. Ohrnu nad tím nos, belhám se k vratům a jsem celý žhavý stihnout ještě nějaké to zabíjení, než se dveře mezi vesmíry zavřou a já přijdu o všechny svoje démonické fackovací panáky.

Na ulicích se to jen černá démony, je to obvyklá sbírka odpor-
ných slepenců, často jsou slátaní dohromady z mrtvých těl
podobných tělům zvířat, savců, ryb i ptáků. Démoni nemají
žádnou fantazii. Hodně z nich umí používat magii, aby si vy-
tvarovali těla, ale než aby si opatřili nějaká originální a úžasná,
jen opisují z našeho světa.

S démony bojují desítky vlkodlaků. Přivezl jsem si je z Vlčího
ostrova, nahradil jsem jimi původní smečku. Většinou nejsou
tak statní, rychlí a chytří jako ti, které jsem vybral napoprvé, ale
tuhle práci zvládají taky. Curly je uprostřed, pokud tu nejsem,
dělá jim vůdce smečky. Vlastně vůdkyni, je to samice, je vyšší
než já, jen ne tak široká v ramenou. A chytrá za dva. Vždycky
si hned všimne, když někdo z vlkodlaků přestane plnit rozka-
zy a místo démona napadne člověka. V mžiku po tom delik-
ventovi skočí a bez mrknutí oka mu drápem prosekne hrdlo.
Curly prostě nedává druhé šance.

Vlkodlakům pomáhají vojáci a čerstvě naverbovaní magici.
Vojáci nepříteli moc škod nenadělají, protože démona jde
zabít jedině magií, ale magici odvádějí velice dobrou práci.
Rychle se učí. Nejsou ještě na úrovni Učedníků, ale mílovými
kroky se k ní blíží.

Dojdu mezi ty adepty našeho řemesla a zaujmu místo po staré
pani s trnovým kyjem. Učedníků už moc nezbylo, a tak jsou
rozptýlení po celém světě, vždycky jen jeden dva na celou sku-
pinu magiků. Když přijdu, všimnu si, jak sebou lidé kolem
nervózně cuknuli. Vědí, kdo jsem. Že jsem zabil víc démonů
než kdokoli jiný. Že jim v mojí společnosti nic nehrozí. Ale
je na mě děsivý pohled a většina z nich se neubrání zachvění,
když se ocitnu vedle nich.

Kdybych chtěl, mohl bych se proměnit zpátky do lidské podo-

by. Ale takhle to mám radši. Je lehčí vést lidi na smrt, když tak docela nejste jeden z nich.

Ne víc než dvanáctiletá nebo třináctiletá holčička si hraje s jojem. Když se poblíž připlete jeden démon, jojem po něm švihne. Dřevo se rozletí na třísky a ty démonovi probodají oči. Vezme si nové jojo, tentokrát z umělé hmoty.

„Dobrá práce,“ zafuním.

Podívá se na mě a dělá, jako že zívá. „Jak myslíš.“

Magie není přirozenou součástí našeho vesmíru. Ale někteří lidé, říkáme jim magici, se rodí se schopností se na ni napojit. Když nějaký démon otevře okno z jejich vesmíru do toho našeho, začne k nám proudit magická energie. A když jste magik, můžete jít na plac.

Dřív svoje schopnosti rozvíjelo jen hrozně málo magiků. Pro Učedníky bylo těžké nacházet nováčky. Teď, když démoni tak děsně šlápli na plyn a denně se otevírají dvě nebo tři okna, je to snadné. Když se nějaké okno utváří, zařídíme to tak, aby poblíž čekaly co nejpočetnější davy lidí, a pak je zkoušíme, jestli mají magické dovednosti. Kdo se jeví slibně, toho po krátkém výcviku vrhneme do pranice a on buď zahyne, anebo zvítězí.

Okno vidím nedaleko odsud. Kousek od něj stojí dívenka dokonce ještě mladší než ta s jojem. Za zády má jednoho muže a jednu ženu. Usoudím, že ji využívají. Nejspíš neměla na vybranou. Ale ať je nevinná, anebo ne, démoni otevřeli okno díky ní, a tak musí zemřít.

Prodirám se bojujícími démony, vlkodlaky a lidmi a žasnu nad tím, jak lidé dovedou být chtiví. Měl bych na to být zvyklý, ale stejně pokaždé znovu žasnu. Většina magiků používá svoje schopnosti ke konání dobra, zvláště teď, když lidé jasně vidí, jak strašně zlí a zkázonosní démoni jsou.

Ale najdou se i tací, kteří se přidají na jejich stranu. Touží po moci, po bohatství, po delším životě. Věří možnost toho dosáhnout a prodat duše za nejvyšší nabídku a moc u toho nepřemýšlejí. Jako by je nikdy nenapadlo, že ve světě ovládaném démony nebude místo pro *žádné* lidi, ani ty nejhůř propadlé zlu. Demonata nehledají žádné spojence.

Žena stojící za holčičkou si mě všimne. Poklepe dívence na rameno a něco jí špitne do ucha. Všichni tři se začnou sunout blíž k oknu. Ajaj! Nesmím dovolit, aby takhle unikli. To by nebylo fér. Vyštěknu magickou větu a postavím mezi trojici a oknem neviditelnou přehradu. Dospělí se začnou tvářit zděšeně. Holčička vypadá jen nechápavě.

Muž se vrhne proti bariéře, snaží se ji prorazit ramenem. Žena vyrazí nadávku a vytáhne pistoli. Sotva ji na mě namíří, proměním ji v kytici. Ona se zadívá na květiny a v očích se jí objeví smutek, protože už ví, že tohle bude její pohřební věnec. Pak na scénu vletí Moe a srazí ji na zem. Její výkřiky ve mně probudí vlka, skočím po tom muži a vrčím. Sotvaže má čas začít prosit o milost. Moje zuby se mu v tom okamžení sevrou na krku a já v ústech ucítím sladkou chuť lidského masa.

Polykám jeho krev, potom odhodím tu mršinu stranou a vztyčím se nad holčičkou. Zvedne ke mně oči a rysy má pořád zkrivené tím nechápavým výrazem. Je ještě mladší, než jsem si myslel, je jí snad sedm nebo osm. V jedné ruce svírá plyšového medvídka. „Ty jseš bubák?“ zašeptá s vypoulenýma očima.

„Jsem,“ zachraptím, potom jí sevru hlavu obrovskýma, zjizvenýma, zkrvavenýma rukama a rozdrťím ji.

V tom okamžiku, kdy se holčička začne trást a upustí medvídka, mi hlavou proletí myšlenky na Juni Swanovou. Juni byla pomocnicí Lorda Lítost. Dokázala občas zahlédnout útržky

budoucnosti. Bojovali jsme spolu na Vlčím ostrově. Porazila mě, ale pak mě nechala jít, protože spatřila, jak ničím svět.

Snažil jsem se vyhnat si její proctví z hlavy, ale vím jistě, že je pravdivé. Často si myslím, že bych se měl vrhnout z útesu nebo se nechat zabít démony. Svět by beze mě byl bezpečnější. Ale nemůžu to udělat. Na to mi život příliš chutná. A tak sám sobě lžu a držím se falešné naděje, že se spletla, i když vím, že to je sobecké a šílené.

Když holčička znehybní, odložím ji na zem a přemítám, jestli i svět rozdrťím stejně snadno jako její hlavu.

Okno blikne a zmizí, démoni zůstanou uvězněni tady. Zoufale vrískají a bojují jako diví, snaží se pobít co nejvíc lidí, než se jich tenhle svět zbaví jako odporné skvrny. Ale už teď slábnou, protože byli okradeni o magii, kterou potřebují k přežití.

Cítím, jak slábnou i moje síla. Jsem pravý kouzelník, takže dokážu fungovat i bez otevřeného okna. Ale nejsem pak ani zdaleka tak silný, jako když se vzduch jen tetelí bláznivou energií Demonat.

Nesejde na tom. V téhle poslední fázi já nejsem ten nejdůležitější. A nejsou to ani magici. Tohle je ta pravá chvíle pro vlkodlaky a vojáky. Rvou oslabené démony na kusy tesáky a drápy, dělají z nich krvavou kaši puškami a granáty. Démoni neumírají, ale už nemají dost velkou moc, aby si těla opravili, a tak můžou jen ležet roztrhaní na kusy a čekat, kdy ze vzduchu zmizí všechna magie a oni se rozplynou.

Moe zvedne jedno deformované obočí a tázavě na mě zafuní.

„Jen si běž,“ vzdychnu si a bolestí v noze se uškĺíbnu. Tohle je ta potíř, když k vyléčení rány použijete magii. Je to skvělé, dokud je magická energie ve vzduchu, ale jakmile zmizí, bolest se do vás pustí jako šílená.

Moe se vrhne do toho masakrování a ke mně dojde bledá, hubená, nepřístupně se tvářící žena. Je to Prae Athimová, šéfka Beránků, skupiny, která dřív sloužila jako popravčí těch dětí z rodu Gradyů, které se měnily ve vlkodlaky. Teď mi dodává čerstvé síly z Vlčího ostrova.

„To vypadá dost ošklivě,“ ukáže mi bradou na nohu. Kůže je zarudlá, ze znovu otevřených ran vytéká hnis.

„To bude v pohodě,“ mávnu rukou. „Všechno jed jsem dostal ven, než se okno zavřelo.“

„Bolí to?“ zeptá se ona.

„Bolí. Ale nezabije mě to.“

„Stejně bych se na to měla podívat.“

Ušklíbnu se. Prae se hrozně ráda chová mateřsky ke svým vlčím svěřencům, dokonce i když jde o polovičního vlkodlaka, jako jsem já. K lidem má chladný vztah, zato má slabost pro ty, kdo se proměnili v divoké, nemyslicí vražedné stroje.

„Postaráš se o ostatní?“ zeptám se.

„Samozřejmě,“ utrhne se na mě. „Copak to nedělám vždycky?“

Prae vlkodlaky přímo neovládá – to dokážu jedině já – ale má zkušenosti z mnohaleté práce s nimi a velí týmu specialistů. Když jsem unavený nebo nemám čas shánět svou smečku dohromady a uklidňovat ji, nastoupí ona se svojí jednotkou. Když to jinak nejde, používají elektrické bodce na dobytek, sítě a pouta, ale vlkodlaci je většinou sami a rádi poslechnou, protože se předtím dosyta nacpali spoustou démonů.

„Pak se uvidíme?“ chci vědět. Prae se mnou často tráví večery po boji, snaží se předvídat další vpády a probírat taktiku.

„Ne. Přijde dodávka z ostrova. Chci mít jistotu, že přeprava proběhne hladce a že je ubytují blízko u ostatních.“

„Nemám ti s tím pomoci?“

Zavrtí hlavou. „Nejdřív se postarám, aby měli pohodlí. Tu svou nalejvárnou jim můžeš dát ráno. Určitě to na ně udělá dojem.“
Odchází a pochechtává se. Poslední týdny jsem se ji docela naučil mít rád. Připomíná mi Dervise. Ten si taky uměl udržovat odstup, když chtěl.

Sotva pomyslím na mrtvého strýce, úsměv mi zmizí z tváře. Pár minut vzpomínám na některé nejjasnější chvílky z jeho života – když mi pobili celou rodinu a on si pro mě pak přišel do psychiatrického ústavu, když jsme ve sklepě v Carcery Vale bojovali proti Artérii s Cévou, když jsme válčili s Lordem Lítost ve městě Massagre, když důstojně umíral v poušti.

Potom si vybavím, jak miloval Juni, dokud si myslel, že je na naší straně, a to mi připomene její strašné proroctví. Ztrápeně si vzdychnu, loudám se do nemocnice a lituju, že si podobné tiché a lidské okamžiky nedokážu ušetřit úplně. Život je o moc jednodušší, když všude kolem běsní chaos a do předí vystoupí bestiální vlk ukrytý ve mně.

PAN URAŽENÝ

Nejdu do nemocnice proto, aby dali do pořádku mě. Bylo dojemné, jak se Prae stará, ale není to třeba. Až do příštího útoku budu mít pekelné bolesti, ale jakmile se otevře okno a do vzduchu se vyřine magie, rázem se seberu. Kdepak, já jdu do špitálu za jedním pacientem. Za chlapíkem ne o moc starším než já, kterému jsem před měsícem vydrápnul oči.

Sotva vejdu do oddělení, kde jsem Pecku před začátkem bitvy zanechal, zaplaví mě pocit viny, jako pokaždé, když se s ním mám potkat. Kdykoli si vybavím, jak necitelně jsem svého přítele oslepil, jak jsem mu vyrval oči z důlků, jako by školní tyran vytrhl slabému děcku pytlík bonbonů z ruky, pokaždé se mi sevře žaludek.

Doktoři a sestry pobíhají a snaží se vypořádat s přívalem raněných. Vážnější případy ponechávají osudu a soustředí se na ty, u kterých by léčba mohla přinést výsledky.

Vleču se po chodbách a nikdo si mě moc nevšímá. Trochu jsem se zmenšil, ale pořád je na mě hrůza pohledět. Jsem vyšší a rozložitější než kterýkoli člověk a až na kalhoty rozervané na cary jsem nahý, k tomu jsem chlupatý, celý od krve a hnusně smrdím. Kdyby byly normální časy, šířil bych kolem sebe děs. Jenže cokoli normálního jsme dávno nechali za zády. Dneska, ať mě válka zavede kamkoli, ve městech a velkoměstech nenarážím na víc než zvědavé pohledy.

U dveří Peckova pokoje se zastavím a prohlížím si přes sklo toho plešatého kluka s hnědou kůží. Sedí v koutě v křesle. Když

jsem odcházel, ležel na posteli, ale tu přenechal někomu z nedávno raněných. Kirilli Kovacs je u něj, živě rozpráví, rozmáchle u toho gestikuluje. Je to komická postavička a já se na něj usměju. Pořád má na sobě kostým salónního kouzelníka, jen před několika týdny vyhodil zničený původní oblek a pořídil si nový. Tenhle neměl zlaté a stříbrné hvězdy na bocích, ale nějaké si sehnal a v klidnějších chvílích si je tam našil.

Kirillimu scházejí na levé ruce dva prsty, je samá jizva a modřina a pravou nohu mu ukousli v kotníku, takže nosí protézu. Je ovšem na svá zranění hrdý. Ze začátku kňoural, ale když viděl, jak těmi ranami působí na lidi, a obzvlášť na pěkné sestřičky, začal se tvářit stoicky. S náramnou chutí vykládá přemrštěné historky o tom, jak o rozličné části těla přišel.

Kirilli je od povahy zbabělec, ale překonal se, když jsme naposledy bojovali s démony v jejich vesmíru. Ten den se z něj stal hrdina a překvapil tím i sám sebe. Od té doby jsme ho do boje moc často nepovolávali, ale když ano, vedl si zdatně. Myslím, že valnou část své zbabělosti překonal, i když válečník tělem i duší z něj nebude nikdy.

Rozrazím dveře. Pecka se usmívá tomu, co mu Kirilli vykládá. Stali se z nich dobří přátelé. Kirilli pomáhá Peckovi, aby zapomněl na to, že přišel o oči. Rozhodně bych Učedníkovi měl přidělovat náročnější úkoly, protože na to, aby dělal pečovatele, je příliš důležitý, ale vždycky mě zadrží pocit viny za to, co jsem provedl Peckovi.

Vlevo ode mě něco zavrčí. V koutě dřepí Larry. Některého ze svých nejspolehlivějších vlkodlaků vždycky nechávám s Peckou, když musím být jinde. Oficiálně na jeho ochranu. Pravda, kterou ostatně Pecka zná, je ovšem taková, že svému slepému společníkovi nevěřím. Mám strach, že až se otevře nějaké

okno, mohl by si vytvořit nové oči a uniknout mi. Do Larryho jsem velmi pracně vtoukl pokyny, aby Pecku sledoval a zadržel ho, kdyby si něco začal dělat s očními víčky.

Když Larry zavrčí, Pecka i Kirilli zvednou hlavy. Peckův výraz se okamžitě změní, i když mě nevidí. Nejspíš mě prozrazuje pach. „Á, tady je náš vítězný generál,“ posmívá se Pecka. „Pobils dneska hodně démonů, Grubbsi? Oslepil jsi jich hodně?“

„Jak mu je?“ zeptám se Kirilliho a posměšků si nevšímám.

„Slepě!“ vyjede na mě Pecka, než Učedník stihne odpovědět.

„Na chcípnutí. Než se otevřelo to okno, podíval se na mě doktor. Mám v tom infekci. Čistil jsem si to magií... opatrně, aby se můj *osobní strážce* nepoplašil... ale ta hniloba se vrátí. Určitě to nepotrvá dlouho a zhebnu na nějakou mozkovou nákazu. Vrať mi moje oči, ty vlčí zmetku!“

„Mluví vůbec někdy o něčem jiném?“ vzdychnu si.

„Takovýhle začne být, jenom když jsi u toho ty,“ utrousí Kirilli.

„A určitě nepopřeš, že má ke stížnostem dobré důvody.“

Rozmrzele zafuním a uhnu, protože kolem pár sester veze nějakého pacienta. „Tohle jsme už probírali mockrát. Oči ti obnovím, teprve až zachráníme Bec. Ale pokud slíbíš, že neodejdeš, dovolím ti, aby sis je opravil hned.“

„Klidně ti slíbím, že tě budu v pekle po celý zbytek věčnosti kopat do pozadí,“ cení na mě zuby Pecka. „Bereš?“

Mračím se na slepého kouzelníka a sám sebe nenávidím víc než jeho. Pecka je součástí démonické zbraně známé jako Kah-gaš. Já ostatně taky. Ta by se dala použít k ukončení téhle války, protože by přinesla konečné vítězství buď nám, anebo Demonatům. Třetí součástí je dívka jménem Bec, která ale je teď v zajetí pána démonů jménem Lord Lítost.

Původně jsme měli v plánu se všichni tři spojit, rozpoutat moc

Kah-gaše, zničit Demonata a pak s úsměvem odejít do zapadajícího slunce jako přeborníci vesmíru a největší hrdinové všech dob. Maličkost.

Jenže pak přišla Smrt a všechno to zkomplikovala. Dřív bývala Smrt slepá síla, úplně jako přitažlivost nebo světlo, bez vědomí a bez tvaru. Teď ale má mysl a z duší mrtvých, které pokosila, si vytvořila tělo. Ještě než jsme zjistili, jakou má doopravdy to-
tožnost, dali jsme jí jméno Stín.

Smrt nás nemá zrovna ráda. V tomhle vesmíru je příliš velká hojnost života. Chce, aby zase všechno bylo jako dřív, v dobách, kdy existovali jen démoni a Staří. A proto začala podporovat Demonata. Pod vedením Smrti se démoni dali dohromady a podnikli útok na Zemi. Pokud dosáhnou vítězství, jejich odměnou bude vyhlazení lidstva, ovládnutí našeho světa a nesmrtelnost. Docela slušný prémiový balíček!

Jeden ze Starých, těch pradávných bytostí, vzal Pecku na výlet do středu vesmíru a cestou mu vysvětlil, odkud pochází život. Podle toho byl na počátku jen jeden vesmír, rozdělený na čtyřiašedesát zón, půl bílých a půl černých, jako na šachovnici. Celé to držel pohromadě Kah-gaš, takže démoni a Staří k sobě nemohli. Potom se zákon a pořádek zborily, Velký třesk všechno roztříštil a začal život takový, jak ho známe nyní. Staří nás chránili před Demonaty, dokud to dokázali, ale vedli jen ústupový boj odsouzený k porážce. Na rozdíl od démonů se nemohou rozmnožovat, takže až zemře i ten poslední, budeme ponechaní na nemilost nelidským vojskům. A to bude konec tohoto světa i všech ostatních světů v našem vesmíru.

Aby démonům vítězství upřeli, vytvořili Staří archu. Podobnou jako měl Noe, jenže tuhle tvoří jeden celý svět a její posádkou jsou různé druhy magičtějších tvorů tohoto vesmíru.

A chtějí, aby se kapitánem archy stal Pecka. Jako oči Kah-gaše dokáže nacházet zkratky mezi kterýmikoli dvěma body ve vesmíru. Staří doufají, že když ho budou držet navěky naživu, vždycky s archou unikne a zůstane o krok napřed před pronásledujícími Demonaty, takže aspoň malý zlomek našeho vesmíru přežije až do konce času.

Pro Pecku by bylo snadné jejich nabídku přijmout. Jenže se vrátil a přidal se k nám při posledním útoku. Staří mu tvrdili, že nemůžeme Smrt přemocit, že je nezranitelná, ale Pecka odmítl naše šance úplně odepsat. Přidal se k Bec a mně a postavili jsme se Stínu.

Povedlo se nám zničit Smrti tělo, ale je jen otázka času, než se vrátí, větší a zlověstnější než dřív, a než povede svoje nohsledy k vítězství. Když si to Pecka uvědomil, chtěl se vrátit na archu. Požádal jsem ho, ať zůstane a bojuje dál. Bec upadla do zajetí Lorda Lítost a já chtěl, abychom ji osvobodili a pak rozpoutali plnou sílu Kah-gaše proti Smrti, jen co se navrátí.

Pecka odmítl. Myslel si, že Bec přešla na druhou stranu a jejím pánem je teď Lord Lítost. A i kdyby to tak nebylo, neviděl žádnou možnost, že bychom Smrt porazili. Už se chystal otevřít okno a odporoučet se do nepředstavitelně vzdálených končin. V tu chvíli jsem se přestal ovládat a vyrval jsem mu oči. Potřeboval jsem ho, aby našel Bec, takže budeme mít proti Smrti aspoň nějakou šanci. Pokud ho musím oslepit a uvěznit, abych ho k tomu donutil, budiž. Lidský Grubbs Grady by se nikdy nezachoval takhle násilnický, ale ten nový, vlčí... Mno, ne že by mě svědomí nechávalo tvrdě spát, ale nějak se s tím dokážu smířit. „Jak se tváří?“ zeptá se Pecka Kirilliho. „Stydí se? Měl by. To, co udělal mně, bych já neudělal ani psovi. Nebo démonovi. Rozhodně ani vlkodlakovi.“

„Vypadá unaveně,“ odpoví Kirilli a pousměje se na mě.
„Chudinko Grubbsi,“ pošklebuje se Pecka. „Přepřacovaný? Měl by sis dát týden volno, někam si vyjet.“

„Jen si posluž,“ vzdychnu si. „Klidně mě můžeš dál nenávidět. Nic jiného, co by se dalo nenávidět, tu přece nemáme, že?“
„Myslíš Demonata?“ Pecka potřese hlavou. „Proč ty bych nenáviděl? Démoni dělají jen to, k čemu se zrodili. Příroda je poslala na svět jako hnusné nemilosrdné zabijáky. Takoví jsou. Zato ty ses rozhodl místo lidskosti pro zlo. Byli jsme přátelé. Věřil jsem ti. Jenže ty jsi mi pak provedl tohle a držíš mě tady proti mojí vůli, i když víš, že to je špatnost. Nenávidím tě tolik, až bych nikdy nevěřil, že to dokážu.“

Odbudu jeho urážky odfrknutím. „Jak myslíš,“ odseknu s kamennou tváří přesně to, co mi řekla ta holčička s jodem. „Tuhle noc zůstáváme ještě tady, zítra v deset ale vyrážíme. Jestli něco chceš, řekni si sestře.“

„Chci nové oči,“ zavrčí Pecka. „Může mi je sestra dát?“
Vykročím ke dveřím.

„Grubbsi,“ zastaví mě. Otráveně se ohlédnu, chystám se na další urážky. „Proč jsme pořád tady?“

Zamračím se. „Už jsem říkal. Jenom přes noc a pak...“

„Já myslím tady na Zemi,“ nenechá mě dopovědět. „Když jsi mě oslepil, tvrdil jsi, že mě potřebuješ, abys našel Bec, že počkáme, až se nám zahojí rány, a pak ji zachráníme. Ale už je to měsíc a nevyrazili jsme pro ni. Proč?“

Překvapuje mě, že s tímhle Pecka nezačal dřív. Pořád jsem čekal, kdy se na to zeptá, a chystal jsem si spoustu odpovědí. Ale teď jako by mi zkameněl jazyk. Bleskově si vzpomenu na ty sny, co jsem měl, a přemítám, jestli mu o nich mám říct, potom ale zavrtím hlavou.

„Ještě nejsme připravení. Pro Bec se vydáme v pravou chvíli. Prozatím můžeme udělat víc práce tady.“

„My?“ odpoví Pecka povýšeně. „Já jenom čekám po nemocnicích, kdy se z těch jatek vrátíš. Pokud mě k ničemu nechceš použít, tak mi vrať svobodu.“

„Použiju tě,“ ucedím. „Až bude pravý čas, vezmu tě zpátky do vesmíru démonů a nechám tě, aby sis vytvořil nové oči.“

„A potom?“ doráží Pecka.

„Najdeme Bec.“

„Jenom najdeme?“ Je to výpad jako od kočky. „Už ne zachráníme?“

Polknu, pak kývnu na Kirilliho. „Uvidíme se ráno.“

„To asi neříkáš mně,“ křikne za mnou Pecka, a když už jdu pryč, ještě přidá na hlasitosti, aby měl jistotu, že si užiju i tu výčitku na rozloučenou. „Já totiž nevidím nic!“

V jednom z vyšších pater nemocnice najdu neobsazený pokoj a rozložím si na posteli nějaké zmuchlané lékařské pláště. Radši bych vůbec nespal, ale odpočinek je životně důležitý, dokonce i pro tvora, jako jsem já. Pokud chci dál bojovat s demony, musím mít všech pět dokonale pohromadě.

Myslím na svůj rozhovor s Peckou, a taky na Dervishe, Juni, Lorda Lítost a na Bec. Znovu mi na mysli vytane proroctví, to, jak se Juni zlomyslně chechtala, s jakou radostí mi popisovala, jak vidí svět vybuchovat, jak vidí vesmír hořet v mých pokřivených rukou.

Je toho na mě příliš. Pocit viny, strachu a osamělosti mě přemáhá. Poslední dobou nějak ztrácím kontakt se svými lidskými city. Stala se ze mě odtaziťá, surová karikatura člověka. Ale dnes večer se moje obranná hráz na pár chvil zhroutila. Je ze

mě zase rozpačitý dospívající kluk. Cítím tíhu očekávání, která mi sedí za krkem... děsivou cenu, kterou svět zaplatí, pokud selžu... vzpomínám na ty, o něž jsem přišel... na životy, které jsem ukrátil, třeba na tu nechápající holčičku dnes večer... mám strach, co na mě čeká, až přejdu do říše Lorda Lítost... myslím na Junino proroctví.

Tvář se mi kroutí, stává se lidštější, hrud' se mi začne ztěžka zvedat a já se dám do pláče. Po tvářích mi stékají horké, velké a slané slzy, vzlykám a prosím o pomoc mrtvé – Dervise a Beranaba, mámu s tátou, Meeru a Billa-I. Oslepil jsem přítele. Skrýval jsem děsivé pravdy před těmi, kdo ve mě vložili víru. Zabíjel jsem a lhal. A pokud se dá Juni věřit, to nejhorší má teprve přijít.

Kvílím a blábolím, koušu do pláštů, abych zadusil svůj pláč, tluču se pěstmi do prsou a do obličeje. Proklínám vesmír, Učedníky, Lorda Lítost a všechny demony. Ale nejvíc ze všech proklínám sám sebe, toho ubohého, žalostného, apokalyptického Grubbse Gradyho.

A pak, když už slzy osychají... když vlkodlak zase přebírá vládu a moje rysy tvrdnou a mění se... když ukryju své lidství zase někde hluboko... když Kah-gaš začne šeptat a říká mi, že nejsem sám a ať se přestanu chovat jako dítě... pak se postupně uklidním.

Převrátím se a urovnám pláště. Udělám si pohodlí. Dýchám pomaleji. Pronesu krátké zaklínadlo. A upadnu do něčeho, co by měl být čistý, bezesný spánek – jenže není.

VE SNECH JSEM S TEBOU

Zaklínadlo, které používám, abych usnul, by mi mělo zabránit i ve snění. Je vytvořené tak, aby mi dopřálo tvrdý a dlouhý spánek beze všech nočních můr, takže se ráno probudím tělesně i duševně svěží. Jenže od té doby, co unesli Bec, to nezabírá. Zkoušel jsem různá zaklínadla, požádal jsem o radu i několik Učedníků, ale sny neudrží na uzdě nic. Snažil jsem se tomu bránit, pokoušel jsem se měnit scény nebo podrobnosti, ale nešlo to. A tak dnes jen přijmu svůj nedostatek vlády nad sny s takovým nadhledem, na jaký se divoká potvora jako já zmůže.

Jsem v místnosti ze samých pavučin a dívám se z výšky dolů na spící dívku – Bec. Leží na lůžku ze silných pavoučích vláken, je přikrytá mnohem jemnějšími vlákny. Vypadá bledá a vyčerpaná, ale nemá žádná zranění a dýchá snadno, klidně.

Zvedne levou ruku a sáhne si na tvář; přesně jsem věděl, že to udělá. Zahýbe nosem a ani to mě nepřekvapí. Všechno jsem to viděl kdovíkolikrát. Když máte jeden a týž sen noc co noc, začnete dávat pozor na detaily, abyste nezešileli. Dnes v noci se snažím najít něco nového, drobnou pohybu nebo zachvění, které mi předtím uniklo, ale všechno je naprosto stejné jako vždycky.

Bec se zachvějí víčka. Otevře oči. Okamžik zděšení – „Kde to jsem?“ – a pak polekaný výraz zmizí a ona vstane. Je oblečená do krásné noční košile, takové, jakou znám leda ze starých filmů. Není vyrobená z pavučin. Hádám, že ji Lord Lítost sebral některé ze svých obětí – nějak si ho nedokážu představit, jak ji jde koupit.

Bec dojde ke kulatému okénku a vyhlíží ven, do krajiny z pavučin. Tohle je říše pána démonů, svět z bezpočtu lepkavých vláken, obrovská síť zoufalství a smutku. Vzduch je prosyce-
ný neštěstím a utrpením. Cítím, že tu zemřely tisíce lidí, kteří
plakali smutkem po těch, koho milují, ale byli sami a daleko
od všech, koho kdy znali.

Bec dojde ke stolku a židli, oboje je vytvořené z pavučin. Ve stěně nad stolem je zrcadlo. Dívka se posadí a prohlíží si svůj odraz. Působí napjatě, ale ne vyděšeně. Natáhne ruku, dotkne se tváře v zrcadle, jako by si nebyla jistá, že opravdu patří jí, pak se zarazí a ruku stáhne.

Vstane, dojde k šatní skříni na protější straně místnosti. Když se přiblíží, dveře se otevřou a ven vyjede držák s šatstvem. Visí na něm dlouhé nabírané šaty, přesně takové, jaké by nosila princezna nebo filmová hvězda. Nemyslím, že by slušely obyčejné holce, jako je Bec. Nejspíš si myslí totéž, protože se na ty róby usměje a zavrtí hlavou.

„Děláš sama sobě medvědí službu, Maličká,“ ozve se čísi hlas. Bec strne, pak se pomalu otočí a podívá se na Lorda Lítost. Pán démonů se vznáší ve dveřích, z početných trhlin v bledě rudé pokožce mu prýští krev. Tmavorudé oči jsou tak laskavé, jak jsem je já nikdy neviděl. Dokonce i hádci v díře, kde by mělo být srdce, vypadají neškodně, hravě syčí a jako by se na dívku u šatní skříně smáli.

„Samozřejmě že si takový přepych zasloužíš,“ pokračuje Lord Lítost, dopljuje dovnitř a přeje se po šatech několika ze svých osmi paží. „Jsi vysoko postavená kněžka. Měla bys od světa i od lidí očekávat jen to nejlepší. Existují jen proto, aby plnili tvoje rozmary a klaněli se tvé kráse.“

„Jen mi lichotíš,“ řekne plaše Bec.

„Ne,“ popře to Lord Lítost. „Moc je krása, a protože ty jsi nejmocnější ze všech lidí, musíš být i nejkrásnější. Vezmi si ty šaty a mysl si, že to jsou hadry. Později ti seženeme lepší oděni.“

Vybere jedny zelené a usměje se. „Tyhle ti ladí k očím. Vyzkoušiš si je, abys mi udělala radost?“

„Tak dobře.“ Bec si vzdychne, shodí noční košili, vůbec jí nevadí, že je před pánem démonů nahá. Ze začátku jsem z její nahoty byl nespůj, ale už jsem si zvykl. Víc mě znepokojuje, jak se podle všeho snaží pánovi démonů zavděčit. Proč by jí mělo sejt na tom, co si Lord Lítost přeje, proč se obléká, aby na něj udělala dojem? Tohle je náš nepřítel, odporný, zvrácený netvor. A přitom mu dovoluje, aby s ní zacházel jako s panenkou.

Když se Bec dooblékne, Lord Lítost ji dovede ke stolku, ona tam trpělivě sedí a on ji líčí. Je až nechutné dívat se, jak se jí ty znetvořené ruce míhají po obličejí. S chutí bych ho srazil na zem a Bec dal facku, aby se vzpamatovala. Nebylo by to tak zlé, kdyby ovládal její myšlení, kdyby jí vymyl mozek, aby dělala, co po ní chce. Ale po tom tu není ani náznak. Bec se tváří neklidně, ale zdá se, že má všech pět pohromadě.

Když Lord Lítost skončí, odpluje o pár metrů zpátky a prohlíží si ji. Spokojeně přikývne, dělá to tak vždycky, a ucedí: „Krásná vidina.“

Bec se zardí, nedokáže skrýt ostýchavý úsměv. Tenhle úsměv jsem se naučil zuřivě nenávidět. Neměl by tu vůbec být. K tomu místu se hodí slzy a žal, ne nesmělá pousmání.

„Pojď,“ vybidne ji Lord Lítost a podá jí rámě. „Provedu tě trochu víc svým palácem.“

Bec polkne, pak se do něj zavěsí a nechá pána démonů, aby ji vyvedl ven z ložnice. Scházejí po schodišti z pavučin. Vznosně jdou po schodech dolů a kolem přecupitají někteří z jeho fámulů.

Menší démoni se na Bec mračí, ale drží se z dosahu, mají strach, aby nerozzlobili svého pána. Bec ví, že ji nenávidí, ale je jí to jedno. Dokud se bude držet svého ochránce, nic jí nehrozí.

Kráčejí po hradu, Lord Lítost je zdvořilý jako princ, je to bezchybný hostitel, ukazuje jí obzvláště zajímavé věci. Bec obdivuje svícny a sochy a div se nerozplyne, když se Lord Lítost skromně přizná, že je navrhl osobně.

„Jsi tak vynalézavý,“ řekne.

„To je od tebe milé, ale není to pravda,“ odpoví pán démonů.

„Jsou vytvořené podle předmětů, které jsem viděl na Zemi. Mám jisté řemeslnické dovednosti, ale opravdový umělec nejsem. Nepůvodnost, to je prokletí našeho druhu.“

Scházejí ještě níž, až do sklepa hluboko pod zemí. Ve spánku celý strnu. Víím, co přijde, a nenávidím to. Tohle je jedna z nejhorších částí mého snu. Kdybych to uměl přeskočit, udělal bych to, ale táhne mě to dál s sebou jako vždycky, jako neochotného diváka, nejsem s to se ani dát na ústup, ani dívat jinam.

Vejdeme do mučírny. Na pavučinových stěnách jsou připevněné surové mučící nástroje. V ohni rudě žhnou cejchovací železa. Vzduch je prosycen výkřiky umírajících. Bec sebou škubne a sevře prsty na paži pána démonů. Lord Lítost ji konejšivě poplácá po drobné ruce. Bec polkne, pak vrávoravě o krok popojde, Lord Lítost na souhlas přikývne a vede ji dál.

Nikdy jsem nedokázal spočítat, kolik lidí ve sklepě je, protože mnozí jsou ukrytí za zdmi nebo ve skříních. Je jich tu nejméně třicet, ale podle hlasitosti řevu a skučení nejspíš víc.

„Je ti jich líto?“ zeptá se pán démonů chvějící se Bec.

„Ano,“ zanaříká ona.

„To je dobře. Lítost je ctnost. Mně je jich také líto. Opravdu,“ trvá na svém, když po něm Bec pochybovačně loupne očima.

„Z jejich trýzně čerpám potěšení, ale je mi jich i líto. Tím se liším od ostatních démonů. Necítím k lidstvu nenávisť. Prahnu po jejich mukách a smutku, ale také lidi zbožňuji. Mučím je s láskou, Maličká. Dokážeš to pochopit?“

„Ne,“ zamračí se ona.

Pán démonů si vzdychne. „Aspoň že mluvíš upřímně. Jsem rád, že mi ochotně odhaluješ svoje pravé pocity. Nechci, aby mezi námi byl nějaký klam. Vždycky mi říkej pravdu, i když si myslíš, že se mi nebude zamlouvat. Lži nás všechny znevažují.“ Bec se mlčky dívá, jak se Lord Lítost dá do práce na několika lidech, kteří buď visí na stěnách, anebo leží na tvrdých stolech. Při jejich mučení se chová spíš jako ošetřovatel, každý jeho pohyb je klamně laskavý a milující. Tlumeně přede, vykládá jim, jak je mu to líto, jak by si přál je propustit, a že to už nebude dlouho trvat. Bec nepůsobí dojmem, jako by sdílela jeho požitek, ale ani nic nenamítá. Pokaždé, když se dostaneme až sem, jsem se pokoušel jí číst myšlenky, ale nejde mi to. Dal bych cokoli, abych se dozvěděl, co se jí odehrává v hlavě. Doufám, že jen nasazuje odtaziťvý výraz, aby pána démonů oklamala, aby si udržela jeho přízeň a přiměla ho myslet si, že k němu nechová nenávisť. Doufám, že to od ní je mistrovský klam, že kuje pikle a chce ho zradit, že čeká a modlí se, abychom tam s Peckou vtrhli a zachránili ji.

Jenže oči má klidné a bez citu, a když si olízne rty, vypadá, jako by přemáhala touhu zkusit si taky to, co dělá Lord Lítost.

Pán démonů dál čerpá ze svých obětí čerstvou bolest, Bec se rozhlíží a moje virtuální hlava se otáčí s ní. Tuhle část nesnáším nejvíc. Snažím se uhnout pohledem nebo zavřít oči, ale jsem v pasti. Musím vidět to, co vidí ona, přestože mě z toho mrazí až v kostech a ten chlad ve mně zůstane, i když už budu vzhůru.

Jak lidé přikovaní ke stěnám, tak mučičí nástroje jsou dost pestrá směska. Muži i ženy, chlapci i dívky, různé rasy. Žádné malé děti, to proto, že Lord Lítost se svými oběťmi rád zapřádá hovory. S jedinou výjimkou nikoho nepoznávám, jen u hubeného plavovlasého muže podle jeho magické aury vím, že patří mezi Učedníky.

Bec si Učedníka prohlíží – je zřízený hůř než kdokoli jiný a naživu jej udržuje jen magie – a pak se pohledem přesune dál, zavádí jím o dívku asi mého věku. V několika prvních případech jsem si jí nevšiml. Je to taková chvílička, že stačí mrknout a unikne vám to. Až napočtvrté nebo napopáté, když jsem se soustředil na detaily, abych zaplašil nudu, jsem se pozorněji zadíval na tvář té dívky a to mi způsobilo otřes, který cítím dokonce i teď, po dvaceti nebo kolika opakováních.

Ta dívka je hezká, ale obličej má pokrytý krví a sevřený hrůzou. Šaty na ní visí jako špinavé hadry, i když vím docela jistě, že původně byly z těch nejlepších značkových butiků. A i když má vlasy zcuchané a nehty dlouhé a popraskané, kdysi je měla ošetřené jako modelka.

Když nepočítám tu krev, ani to nevypadá, že ji někdo mučil, ale vím, že hodně obětí pána démonů vypadá nepoznamenaně. Když je s nimi hotov, vždycky je dá dohromady a poskytne jim nějakou dobu na zotavení, aby to příště bylo ještě bolestnější. Víím jistě, že vnitřně si prožila horší a rozmanitější muka, než jaká si většina lidí dokáže jen představit.

Bec šmejdí očima sem a tam a já na chvílinku znovu zahlédnu dívku, která mě tak děsí od chvíle, kdy mi došlo, kdo to je. Tady na Zemi, v poklidném nemocničním pokoji, se moje rty pohnou a já zamumlám ze spánku: „Bo Kooniartová...“

ŠACH A MOŽNÁ MAT

Konečně Bec a Lord Lítost vyrazí dál, do jiných schodů, do jiné části paláce. Pán démonů se vznáší a z bledých těstovitých tkání mu odkapává krev, ale není jeho. Bec je zamlklá, hlavu má sklopenou, přemýšlí.

A já myslím na Bo Kooniartovou. Připadá mi to jako celý věk, co jsem ji viděl naposledy, jak se řítí zpátky do démony zamořeného města hledat svého příšerného otce a otravného bratra. Bo byla jednou z hereček ve filmu *Massagre*, filmu o démonech, který točila šílená režisérka pevně odhodlaná ve jménu umění použít opravdové obludy.

A já jsem Bo nesnášel. Její otec, Tump Kooniart, byl vlivný filmový agent, což byl taky jediný důvod, proč ona a její bratr v tom filmu hráli. Tump byl spřažený jak s režisérkou, tak s pánem démonů. Myslel si, že jej a jeho děti Demonata ušetří. To se ale pletl.

Bo byla rozmazlená, nadutá, jízlivá potvora. Ale když démoni začali řídit a naše životy visely na vlásku, zachovala se obětavě, ba hrdinsky. Bez její pomoci bychom možná neunikli. A pak, místo aby šla za námi na svobodu, se vrátila a pokusila se zachránit otce a bratra.

Předpokládal jsem, že ji zabili spolu se stovkami dalších, kteří tam přišli o život, ale Lord Lítost ji asi ušetřil a odvedl si ji do svého vesmíru, kde ji může po libosti mučit.

Když mi došlo, že Bo stále žije a je uvězněná v té děsuplné komnatě, pomyslel jsem si, že za to nesu přímou odpovědnost.

Lord Lítost dal souhlas k útoku na natáčení filmu jen proto, aby se pomstil Dervishovi a mně. Všichni ti lidé zemřeli kvůli nám. Bo prožívá muka kvůli *mně*. Pocítil jsem nutkání tam přejít a osvobodit ji. Ale neodvažoval jsem se, dokud se nerozhodnu, co udělám s Bec. Jediný nenadálý výpad do říše pána démonů by mi ještě projít mohl, ale dva určitě ne.

Prohlídka pokračuje. Bec většinou mlčí a tváří se pochmurně, ale já bych na jejím místě určitě vypadal o mnoho hůř. Jak dokáže vedle té bestie kráčet tak klidně? Pokud tedy neuvažuje o tom, že se k němu přidá...

Kdyby tak o tom začali mluvit. Ve filmech padouchů vždycky prozradí svůj plán tím, že toho moc napovídá, a jeho tajnosti vyjdou najevo. Jenže Lord Lítost nikdy nemluví o tom, co se Bec odehrává v hlavě. Nepadne ani zmínka o válce mezi Demonaty a lidstvem, ani o tom, jakou úlohu v ní má Bec sehrát.

Ti dva vejdou do místnosti plné šachovnic a tvář pána démonů se rozzáří. Po našem utkání v Masaagre tvrdil, že jsem mu požitek z šachu zkazil, ale nebyla to pravda. Je to pořád šachový fanatik, jak dokládá péče, s níž se o šachovnice stará, a taky to, jak je Bec popisuje a jak jí říká, odkud je má, jaké partie na nich sehrál a proti komu.

„Vyrobil sis některou z nich sám?“ ptá se Bec.

„Ne,“ odpoví nerudně. „Několikrát jsem s tím začal, ale šach je pro mě jako náboženství. Kdykoli začnu vyrábět vlastní šachovnici, připadá mi to jako svatokrádež.“

Bec se po té sbírce rozhlédne. Jako by hledala jeden konkrétní kousek. „A co prapůvodní šachovnice?“ zeptá se posléze.

„Proč se po ní sháníš?“ přimhouří Lord Lítost oči.

„Já se po ní nesháním,“ usměje se Bec. „Jen bych ji ráda znovu viděla. Víím, že když Drust zemřel, odnesl jsi ji z jeskyně.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.